

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΝΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ	ΓΙΩΡΓΟΣ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ ΜΙΧΑΗΛ Σ. ΠΡΕΒΕΛΑΚΙΣ	Ἐμβάσματα Ἐπιταγαί καὶ πρὸς τὸν κ. Γ. Α. Ἀνδουλιδάκην, Καποδι- στρίο, 36 Ρέθυμνον— Κρήτης.
ΕΤΟΣ Α΄.	ΡΕΘΥΜΝΟΝ ΤΗ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1924	ΑΡ. ΘΜΘΣ 13

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ ΑΠΕΘΑΝΕ

Ὁ Ποιητὴς τοῦ « Παλιῦ βιολιῦ » καὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς « Γυναίκας δὲν ζεῖ πιά. Ὁ ποιητὴς Ἰωάννης Πολέμης ἀπέθανε . . . » Γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1862, καὶ ἀπὸ μικρὸς ἐπιδόθηκε στὴ ποίησι. Τὸ 1883 ἐδημοσίευσεν τὴν πρώτη του ποιητικὴ συλλογὴ, τοὺς « Χειμωνανθοὺς ». Ἀὐτοὺς ἀκολούθησαν τὸ 1901 τὰ « Ἀλάβαστρα » καὶ ὕστερα τὰ « Κεϊμήλια » τὰ « Ἑξωτικά » ὁ « Βασιλεὺς Ἀνήλιαγος » ὁ « Τραγουδιστὴς » τὰ « Ἑσπερινὰ » τὸ « Παλιὸ Βιολί »

Λιγότερο εὐτυχὴς ἐπήρξε στὸ θέατρο. Ἔδωσε τὸ « Ὀνειρον » τὸ « Εἰκόνημα » τὸν « Πτωχοπρόδρομο » τὸ « Μαγεμένο Ποτήρι » τὸ « Τοῦ Βίγκας » - δράμα Βυζαντινῆς ἐποχῆς - καὶ τὴν « Γυναίκα » .

Ἔιχε τιμηθῆ μετὰ 4 μετάλλια τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν, καὶ ἦταν γραμματέας τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

Ἀπέθανε στὴν Ἀθήνα στίς 24 τοῦ Μάη 1924

Τὸ « Παλιὸ Βιολί » του, ἀξίζει νὰ διαβαστῆ.

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΒΙΟΛΙ

Ἄκουσε τ' ἀπόκοσμο, τὸ παλιὸ βιολί
μέσα στὴ νυχτερινὴ σιγαλιὰ τ' ἀπρίλη
στὸ παλιὸ κουφάρι του μιὰ ψυχὴ λαλεῖ
μέ τ' ἀχνὰ καὶ ἀπάσθενα τῆς ἀγάπης χεῖλη.

Τὶ καὶ ἂν τρώῃ τὸ ξύλο του τὸ σαράκι ; τί
καὶ ἂν ἀγύριστοι οἱ χρόνοι καὶ ἄλλοι χρόνοι ;
Πεῖδ γλυκειὰ καὶ πεῖδ ὄμορφη καὶ πεῖδ δυνατὴ
ἢ φωνὴ του γίνεσαι ὅσο αὐτὸ παλιόνει

Καὶ τ' ἀηδόνι τ' ἀγρυπνο καὶ τὸ ζηλευτὸ
ζηλεψε καὶ ἐσώπασε καὶ ἔσκυψε καὶ ἐστάθη
γιὰ νὰ δῆ περὶφανε, τί πουλὶ εἶν' αὐτὸ
πού νὰ λείει γλυκύτερα τῆς καρδιάς τὰ πάθη

Εἶμ' ἐγὼ τ' ἀπόκοσμο τὸ παλιὸ βιολί
μέσα στὴ νυχτερινὴ σιγαλιὰ τ' ἀπρίλη
στὸ παλιὸ κουφάρι μου μιὰ ψυχὴ λαλεῖ
μέ τῆς πρώτης νοιότης μου τὰ δροσὰτα χεῖλη

Ὡς καὶ, ὁ γκιώνης π' ἀγαρο τὸ δειλὸ πουλὶ
μέ λαχτάρα ἀπόκρυφῆ τὰ φτερὰ τινάζει
καὶ σωπαίνει ἀκούοντας τὸ παλιὸ βιολί
γιὰ νὰ μάθῃ ὁ δύστηχος πῶς ν' ἀναστενάξει

Τὶ καὶ ἂν τρώῃ τὰ σπλάχνα μου τὸ σαράκι ; τί
καὶ ἂν βαδίζω ἀγύριστα χρόνοι μέ τὸ χρόνο
Πεῖδ γλυκειὰ καὶ πεῖδ ὄμορφη καὶ πεῖδ δυνατὴ
γίνεσαι ἢ ἀγάπη μου ὅσο ἐγὼ παλιόνει.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1) Της ημέρας 2) Για την Ύδουση (Ελλ. Μελοδράματος, 3) Φεμινιστική κίνηση, 4) Ώνειρογέννητοι Στοιχασμοί, 5) Το έκδικητικό καπέλο 6) Ο άνοικτομάτης 7) Συνήθειο 8) Όδοιπόροι, 9) Στιγμή ζωής και θανάτου 10) Αληθινή αγάπη, 11) Ο Φάρος της Αλεξανδρείας, 12) Πρώτη απ' όλους, 13) Φοβήθηκα 14) Όταν, 15) Έκαμα,

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Σ' άλλη στήλη δημοσιεύεται μια κρίση για το φεμινισμό του φίλου κ. Γ. Α. Τη δημοσιεύουμε εδράστα για τη τέρση όμορφη και όμορφη ιδέα που ρίχνει, χωρίς να αναλαμβάνει καμιά ευθύνη για το λίγο... ομοιοπαθητικό κίνημα του καλού μας φίλου, να καταργήσει τους τόνους και τα πνεύματα και να μην κοιτάζει παρά μια ψιλή και μια όξια.

Τη «Μαίρη» θα παρακαλούσα με να μάς ξαναστείλει τα έργα που έχει κίολα στείλει γράφοντας τα καθαρά και μόνο από τη μια μεριά του χαρτιού γιατί αλλιώς κοπιζουμε πολύ να διαβάζουμε έργα γραμμένα έτσι και ύστερα στο τυπογραφείο ή στοιχειοθέτηση γίνεται άδουατη. Το λέμε να το μάθουν όλοι όσοι μας στέλνουν έργα.

Μαθαίνουμε πως έρχεται στη πόλι μας άντιπρόσωπος της «Ορθοδόξου χριστιανικής αδελφότητας των Νέων» με σκοπό την ίδρυση σωματείου κι' έδω. Θα γίνουν τρία σωματεία και θα άπαρτισθή το έν από νέους τ' άλλο από κορίτσια και το τρίτο από κυρίες, σκοπός των δέ θάναί ή «έπί το χριστιανικότερον Διύπλις των μελών αυτού». Είναι άνάγκη να προθυμοποιηθώμ' όλοι κι' όλες. Τά δυό γυναικεία σωματεία της πόλης μας θα μπορούσαν, άν ήθελαν να καταρτίσουν το σωματείο των κοριτσιών και Κυριών. Όσο για των Νέων, μήν τους μέλλει. Άς φροντίσουν μονάχα μή φανούμ' άνώτεροι. Έμπρός λοιπόν.

Στάς Αθήνας βρίσκεται από τη περασμένη Τρίτη ο γνωστότατος Πορτογάλλος ποιητής Ζουάου ντέ Μπάρος.

Α'ναπνέομεν! Στο καλλιτεχνικό στίβο των Ολυμπιακών Αγώνων, το πρώτο γραβείο πήρε ο... Έλληνας, δέν είναι ψέμμα ο Έλληνας γλύπτης κ. Δημητριάδης. Το άκου

σα' αυτό είμαστε βέβαιοι πως κανείς δέν θα μπορούσε να έμποδίση τ' άριστα όργη της ήδονής να διαδράμουν το σώμα του - Συγχαρητήτων Όρα Ολυμπιονίκη μας!

ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΕΘΝΙΚΟΥ ΕΛΛ. ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΟΣ

«Η κίνηση των Έλλήνων Μελοδραματικών. Μία τολμηρή επιχείρηση.

Μεταξύ των επιδιωχτών του «Ελλ. Έρωτικου» «Ε. Αλεξάνδρος» άναχωρήσαντος το Σάββατο 23 Μαρτίου 1924, για τη Νέα Έόρκη, βρισκόταν κι' οί: Απόστολος Κονταράτος, Μιχάηλ Βλαχόπουλος, Άρτεμις Κωνσταντίνου, Νικόλαος Μωραΐτης και Άλέξιος Οίκοδομίδης, όλοι τους καλλιτέχνες του Έθνικού Έλληνικού Μελοδράματος.

Ένα μήνα προώτερα ο Α. Κονταράτος είχε συγκεντρώσει στο σπίτι του τους τέσσερις πρωταγωνιστές του Έλλ. Μελοδράματος, και τους άνεκούνωσε τά σχέδια του:

«Ο άναυγκροτήσωμε το Έθνικό Μελοδράμα, όχι πάλι με λόγια αλλά μ' έργα.

Οί τέσσερις καλλιτέχνες που από το 1907 μονάχη τους φροντίδα ήταν ν' απόρτίσουν στην Ελλάδα ένα Έλλ. Μελοδράμα, κούνησαν ήσπιστα τή κεφαλή.

«Ο Κονταράτος όμως είχε πεισθή για τη καλή έκδοσή.

«Λοιπόν θα φύγομε κι' οί πέντε για την Αμερική θά περιηγηθώμεν όλα τά μέρη που βρίσκεται έτιω κι' ένας μόνον Έλληνας. Θά δώσωμε συνουλίες, θά τραγουδήσετε στους φωνογράφους και στες έκκλησίες κάθε Κυριακή. Θά ζητήσωμε το δολάριο του Έλληνα της Αμερικής για το έθνικό μελοδράμα της Πατρίδας του, και είμαι βέβαιος πως δέν θα τ' άρνηθί! Έδωσαν ύστερα τά χέρια τους, κι' άποφάσισαν νά φύγουν με πρώτη έύκαιρία. Από την άλλη μέρα ο

Κονταράτος βρισκόταν «εις άένναον κίνησην». Έπρεπε νά βρη το δόλχιστον 250 χιλ. δραχμές και ήταν ζήτημα ν' άν δειθέτε μόνο τίς 30.

Φομήθηκε τότε παληές ριλιές και γνωριμιές, άνθρώπους φίλους του Μελοδράματος, κι' έκτόπησεν όλων τις πόρτες την Ύδου μέρα συντάσσουπόμνημα προς τή Γ. Συμβούλιο. Γίνεται δεκτό και ψηφίζονται 30 χιλ. δραχμές.

Μ' βόλ' αυτό, δυό μέρες προς ν' άναχωρήσουν, έλλειπε τή ποσά των 100 χιλ. δρα. όσα δηλ. χρειαζόταν για τά ναύλα των πέντε καλλιτεχνών. «Ο Κονταράτος όμως δέν άποθαρρύνεται. Άφού δέν έχομε λεπτά για τά είσητήρια, θά τά πάρωμε τζήρπα.

Πήρε τους τέσσερις του συντρόφους και κατέβηκε στην Ηπειρί. Ο Α της της Έθνικής Αεροπλοΐας κ. Μ. Έμπειρίκος τους δέχτηκε φιλοφρονέστατα. Ηώς τά κατάφεραν είναι μυστήριο. Τή γεγονός είναι πως φεύγοντας κρατούσαν στά χέρια τους και 35 είσητήρια Αΐθέτης για τη Ν. Έόρκη. Το βράδυ της Μέμπτης ο Κονταράτος έλεγε στους φίλους:

«Τό Σάββατο φεύγομε... Και πραγματικά έφυγαν.

Με την άναχώρησή τους αυτή καταβάλουν οί ίδυται του Έλλ. Μελοδράματος μια ή όρη προσπάθεια για την άναυγκροτήση του Έθνικού Μελοδράματος.

Άς τους συνοδεύη ή ευχή καθενός: από μάς όσους αγαπούμεν την Πατρίδα μας και θέλωμε νά δούμε τή τέχνη της στο πρώτο της τεγαλεζο.

ΠΑΝΟΣ ΗΡΩΔΑΝΟΣ

ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Έδίδισα κατά τύχη τή περιοδική του φεμινισμού στην Αθήνα «Ο Αγώνας της Γυναικας» και έθαύμασα την όραση μιας όμύδας προηγμένων γυναικών με σκοπό την εξέλιξη

της γυναίκας στα πολιτικά δικαιώματα με τους άντρες—
 Μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση, κατάπληξη θελήσώ, το πλατύτατο πρόγραμμα του φεμινιστικού αγώνα που συνοψίζεται έτσι:

1) Νά πολεμηθώ ριζικά ή αγραμματοσύνη σε άντρες και γυναίκες και να δίδονται συμπληρωτικά μαθήματα στους απόφοιτους των σχολείων.

2) Νά προστατευθώ το παιδί ενάντια στην έκμεταλλεψι που του γίνεται από δικούς του και ξένους.

3) Νά υποστηριχθώ ή γυναίκα που τώρα θέλει να εργαστή σαν και τόν άντρα.

4) Νά λείψω τό αξιοσύ τό κοινωνικό που λέγεται σωματεμπορεία της γυναίκας που και τό κράτος με τούς νόμους του αναγνωρίζει. Νά υπέρωξη γενικά μία ήθική για τόν άντρα και τή γυναίκα.

Νά κατορθωθώ ή συνένωσις τών λοιπών που νά νοιώσουν ότι ό πόλεμος είναι καταστρεπτικός σε νικητές και νικημένους και νά τόν καταργήσουν.

Κ' είπα : άφού τόσο εύγενής και ανθρωπιστικός είναι ό σκοπός του φεμινισμού πώς δέν γίνεται σχετική κίνησις και στή πόλη μας από τές άνεπτυγμένες γυναίκες μας και πώς τά δυό ναλά γυναικεία σωματεία του Ρεθέρμου δέν ένώνουν τές προσπάθειές τους σε τέτοια ύψηλά ιδεώδη, μόνο ένα σχολούνται περισσότερο στην προσωρινή τέρψη και προσωρινή φιλανθρωπία;

Ιδιαίτερο ύποχρέωσι έχουσι οι κόρες απόφοιτες τών σχολείων μας και οι μαθητρίες νά συμπήξουν ένατέθιο σόλ λογο τό δικό τους και για τό σχολικό καλό, κ' έτσι θα φαινερώσουν ότι τά γραμματα που μαθίζουν τούς φωτίσαν τόν νου και τούς ξύπνησαν από τό ληθαργότης δουλείας στους άνδρες που έχει δόγμα του ή γυναίκα να φοβάται τόν άνδρα.

Αν τούτο δά φανή σωστό ή όχι άς δοθώ άπάντησι από τές στήλες της φίλης «Αθηνάς» που εύγενικά μάς τές παραχωρή τόσο συχνά.

Γ. Δ.

ΧΩΡΙΣ ΡΥΘΜΟ

ΟΝΕΙΡΟΓΕΝΗΤΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Δέν ξέρω αν ή παράσην ψυχούσνδωση μου βοήθησε τή φαντασία. Δέν ξέρω αν ή άλλοκοτη εικόνα ήταν τό αποτέλεσμα παράξενης ψυχικής διάθεσης. Τό μόνο που ξέρω είναι πώς βρέθηκα μεθυσμένης - Μεθυσμένος από τό άψν πιωτό του όνειρου. . . Κι' είδα στο όνειρο . . . κι' είδα . Γκρεμούς μικροστά μου, γκρεμίματ' άτέλειωτα . . . μορφές ξεχαυμένες μα έξαυλωμένες στή φαντασία μου . . . κάγκελα φυλακής σιεβρωμένα, ψυχές να σπυράζονται. Τής κόλασης τής Δανιεικίας ένα — ένα τούς κύκλους. τό Καθατήριο να ζωντανεύη μπροστά μου, και τά τέρατα, τό Μίνω τό Κέρβερο, τής Άρπυιες, τούς Κένταυρους τό Γυρήνη, τής Έρινυες δ' αυτά σφιχτοδεμένα, άγκυλισμένα σ' ένα άπαισιό σόνολο. Τό Καίν τόν άδελφοκτόνο τόν Οιδίποδα τόν αίμομίχτη, τόν Έφιάλτη τό προδότη χειροκρατώντας να παρελαύνουνε μπροστά μου με μία άνατριχιαστική ρυθμική κινήσεων. Τόν Πολύφημο, πέραδ' άνακαλώντας τον στραβωμένο . . . τή Σφίγγα και τή Χίμαιρα κι' όλα τά τέρατα της Μυθολογίας γνωστά κι' άγνωστα φανταστικά ή όχι . . . σ' ένα φρικιαστικό σφιχαγκάλισμα. Τους Έκατόχειρες, τούς Τιτάνες, τούς Γίγαντες στα μυθικά τά Τάρταρα να βρυχούνται, ή έξαγριωμένη φαντασία μου ή άχαλιναγώγητη ξακλουθά να με φέρνη σε κόσμους άλλους, σε κόσμους δικούς της, σε κόσμους όνειρογέννητους φανταστικούς. Κι' εδρέθηκα όλομεμιάς στα τρισβαθα της γής και πάλι όλομεμιάς ύψώθηκα πάν' από τή γή!

Κι' είδα . . . Κι' είδα . . . Ναυάγια στες άχτες άποριμμένα, ναυτες να παλεύουνε με μαύρα, δόλομαρα πισωμένα κύματα, ξάρτια παραβίων να μουγκρίζουνε στο φάσημα άγέρα που φλογισμένη σιάχητη σκορπᾶ. ένα άτέλειωτο κορδόνι ανθρώπων που λεώνουνε σα κερλ στην επίδραση ξωτικής φωτιάς. . . Σώματα σκελειωμένα να περιφέρονται και να σωριάζονται σ' ένα ψηλό σωρό κοκκάλων.

Κάρες άπαισιες στρεβλωμένες σάν από μία πλεση άβλεπτη, συντρίμια σάν από δάλαιρες οικοδομές κανυμένες από μία φλόγα

άφάνταστη, άνιστόρητη. Φείδια σε λαιμούς κολασμένων, πτώματα να κοίτουνται κατάχαμα και τά σκυλλιά να τραβούν και να μοιράζονται τις σάρκες. . .

Κι' είδα.. κι' είδα..

Κι' όλα τά είδα άνακατωμένα σ' ένα άμορφο σωρό, σ' ένα άκαθόριστο σόνολο σ' ένα πανύψηλο σωρό. . . σωρό που πλέει ψηλά με τρόπο σιγαλό—νεκρική προροδία—μέσα σε μία θάλασσα βουρκιασμένη—άλλα νερά Στυγός—σε μία θάλασσα ματωμένη. τή θάλασσα του κοινωνικού βούρκου. . . της κοινωνικής σαπίλας!

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

ΕΕΝΗ ΑΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

PIERRE SALLES

ΤΟ ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

I

Τ' άπορμεσήμερο είχα συναντήσει, στην λέσχη τόν ύποκόμη — τίως θα περάσετε αυτό τό άπόγεμα;

—Με τίποτα. Με τέτοια παγωνιά. Θα μένω στο σπίτι μου κοντά στή φωτιά.

—Έχω να σοδ προτείνω και καλλιτέσο: Τί θα λέγετε για μία θέση στή πρώτη παράστασι του Γκιαντιγιά Έ; Θέλετε να ρθήτε μαζί μου; —Α! γειά σου!

Και να μας που τρέχουμε μαζί στες άπάνω γειτονίες του Τέμπλ. Κρόο διαολεμένο. Φτάνουμε στο θέατρο και ξαπλώνουμα δίπλα στο φίλο μου πάνω σε μία πέτσινη πολυθρόνα. Ήμουνα άποροφημένος να κυττάω τή σάλλα τή πολυ άμορσοστολισμένη μα τή πίστη μου! Όποτε βλέπω να μπαίνει στο διαδρομάκι που προηγώνταν της σειράς μου μία γυναίκα ξαθιά φιλόλιγνη που κάθισε στην άκριβώς μπροστά μου τοποθετημένη πολυθρόνα. Και τότες παρατήρησα κατάπληχτος πώς αυτή φορούσε στή κεφαλή της πάνω μία καπελλούρα LAMBALL. Έχαμηλωμένη μπροστά και άνασηκωμένη πίσω σα τρικαντούνα χωροφύλακα, με τή διαφορά πώς τ' άνασήκωμα του καπέλλου ήταν στολισμένο από λουλούδια. . . λοχαγικά, θαρωώ πώς δέν λείπαν και μερικοί θάμνοι. Ένα πολύ χαριτωμένο όπορωκήπι! Και να. . . τά

3 χτηνήματα άντηχούνε. ή τάλαια σηκώνεται ακούω άδριστα τη φωνή τώ δυ' συντρόφων. Χυρώ και Μα τρά μά —ώξιμένα— άδύνατο να τούς δώ. Με κίντυνο να στριφώσω σκόφτω δεξιά ζερβά μά είχα λογαριάσει χωρίς τώ ξενοδόχο που σ' αυτή τη περιστασι ήταν τά μανίκια της ξανθιάς: δυό άληθινά μεταξωτά άερόστατα φουσκωμένα πούκρυπταν όλοκληρωτικά τη θέα από τη δεξιά και άριστερη μεριά.

—Διάολε! λέω στο Χιστερολουν σιγανά να ένα καπέλλο που είναι πολύ όχληρο?

Η γυναίκα άκούει μεσογουριζει και κυτάζοντάς με από τη κεφαλή ως τά πόδια με μία υπέρτατη περιφρόνησι σηκώνει τούς ώμους για να δείξη την άδιαφορία της μή διάολο-σηκώθηκε μαζί και τώ αναθεματισμένο καπέλλο. Σύγχρονα τεντώνεται στη πολυθρόνα και άρχίζει γυμναστικές άσκήσεις. Σηκώνει ψηλά τώ κειτομένο όπφοροκίπι μερικους ποντους.

Έπαναλαμβάνω στο φίλο μου μ' ένα τόνο άξολούπητο.

—Αχ πόσο καλλίτερα θάχα να μένω στο σπίτι μου, κοντά στη φροθιά δέν θάχα νευρώσει με κείνο τώ διάολο και θάχα δή όλόκληρο τώ κομμάτι.

Και πάλι ή γυναίκα γροίξει και μου στέλνει τώ πιό εφρονικό τώ πιό ξεδιάντροπο γασκόγελο. Αυτό σέ μένα (τό παληκάρις) ήταν μία πρόκλησι και άξιζε ένα μάθημα. Έθύμωσα κα βαστήχτηκα. Σκέφθηκα: άς ύποθέσω πώς έχω στ' άντι μου ένα θεατρόφωνο κ' ακούω μόνο... μά δέν έβλεπα τίποτα. Έπί τέλους ή πρώτη πράξι τελειώνει με χειροκροτήματα όλος ό κόσμος έχει ύφος πολύ διασκεδασμένο—όλος ό κόσμος χωρίς έμένα! και ή γυναίκα με κυττάζε και πάλι με τώ σακα-στικό της γέλιο και μάλιστα έπειδή εκείνη είχε μπροστά της ένα άθροισμα. Τόν κυτάζω αυτόν τώ μικροσκοπικό άνθρωπο: ζακάτα ξεφτιλισμένη άσπρόφρουγα άμυρίβολα σέ καθαριότητα, με όψη μειριώφρωνα θάταν διαλλήλος κινενούς καρτιέ.

Τόν παραμερίζω σέ μία γωνιά. —Κύριε, τού λέγω με σιγαλή φωνή, με ένδιαφέρει, πολύ να πάρω την πολυθρόνα σας τώ Νο 48. Θέλετε να μου επιτρέψετε να την εξαγοράσω 20 δραχμές. Δε θα σου κατοπάνε οι 20 δραχμούλες σας παραχωρώ δέ την δική μου αλάζοντας τώ Νο. 92 που άληθινά τώ παραδέχομαι πώς είναι λιγώτερο καλό.

Η μορφή τού μικρού αούτου άνθρωπάκου φωτίστηκε από μία φούρνικια χαρά. Έγώω γλήγορα τώ εικοδόφραγγό μου στή τσέπη του και μου λέει:

Κύριε άληθινά είστε περιποιητικώτατος κ' άδεχμαι την άνταλλαγή με την πειό μεγάλη ευχαρίστηση!

II

Και να με στή κατοχή τού Νο 48 Η πρώτη ιδέα που μου ήρθε ήτανε να καθίσω εκεί διατηρώντας τώ καπέλλο μου στή κεφαλή, μά σέ λίγο σκέφτηκα πώς τώ κόλλο πιθανό να μη τώ νιώσουν, και παρξέγγηθώ άπ' τούς θεατροίνους.

Ξάφνου μου ήθε μια ιδέα γελοία μά διαολεμένη, διζολεμένη μά γελοία.

Βγαίνω από τώ θέατρο και κτεβαίνω τά βουλεβάδια ώσπου βρήκα μία καπέλλο. Μπαίνω και γηρεύω από την έμμορου να μου πουλήση τώ καπέλο γιάντιο και παραμιδόςχημο καπέλλο. Έκείνη άνοίγει ένα ντουλίπι και μου παρουσιάζει ένα παμμέγιστο καπέλλο από μαύρο μετάξι με ένα γιγάντιο φιδόκο από βελούδο και πάνω σ' αυτό τώ φιδόκο μία τούφα από 3 πανύψηλα λουλούδια.

Αγοράζω τώ καπέλλο: 60 δραχμές—μιά άληθινή φθινοποριάτικη όμαζιόν.

Πληρώνω βιάζω τώ καπέλλο σέ μία κατελιέρα και γροίζω στο θέατρο τώ μεγάλη κατάπληξι τού Χιστερολουν καθίζω στο 48 προστά στή κυρία που άνητύχησε. Λίγο έπειτα βγάνω σοβαρότατα τώ καπέλλο τώ οτολισμένο με φτερά και τώ θέτω στο κεφαλή. Δέν ξέρω τί φριγούρα θάκανε εκεί από κάτω με τά μεγάλα μουστάκια μου—μά βέβαια μά βδύμβα που θά σκούσε ξαφνικά στες πολυθρόνες της όρχήστρας δέ θάχε μεγαλύτερο αποτέλεσμα. Φωνάζανε ποδοχτυπούσαν άνέβριανν στα καθίσματα για να με ίδουν καλλίτερα με έκρηξεις ευθυμίας.

Οί άνθρωποι, ά, ή γενναίες ψυχές, έπειδή καταλάβησαν τή συμβολική σημασία της διαμαρτυρίας μου φώναζαν «Μπράβο». Έχει δικιο, μπράβο» εν ώ ό Χια-ρολουν ό φίλος μου πολύ άπρεπώς, ό άλλθεντος Χιατερολουν μου φώναζε «είσαι θεότρελος» Και γώ ξιμενα άπαθέστατος στή μέση αυτής της θύελας ποιχα σηκώσε και με ευχαριστούσε να κυτάζω περιφρονητικά τή κυρία που-ταν κάτω από τόν ώμο μου.

Δυστοχώς όμως όπως τώ είπα άν ή ιδέα μου ήταν διαβολική ήταν όμως και γελοία: άδύνατον να ξαναρχίσουν τή παράστασι με τέτοιες συνθήκες

Κείνο όμως που φοβόμουνά δέν άργησε να έρθη, ήδω φρουροί Παριζιάνοι εμπήκαν και με παρεκάλεσαν πολύ ευγενικά να πάσω αυτήν την έξοικνη άστειότητα. Πηγαίνετε να πητε στή κυρία, είπα γώ

μ' ένα άνάμοστο ύφος δλα Μιραμιτώ πώς θα βγάλω τώ καπέλλο μου όταν και κείνη βγάλε τώ δικό της

Αυτή ή άπάντησι προκλει τόν ένθουσιασμό από τούς άνδρες και όξεις κρουγές από τές γυναίκες και στή μέση αυτής της ταραχής σηκώθηκα με τώ όμοιο με περικεφαλαία καπέλλο μου, και άφου με έφφραν οι δυό φρουροί ως τά παρασκήνια μου δώσαν την έλευφερία με τή ρητή μου ύπόσχεσι να μη ξαναρχίσω.

III

Η κυρία με τώ όπορωκίπι θυμβερε

Τι θορήνος! τι άπογοήειψι!

Ξάφνου βλέπω μία μικρήν εοργάτρια που άνέβαινε προς την άνωτερη γαλαρία φέροντας στή κεφαλή μια άπλή μικρή τόκα φθινούτσιχη. Πολύ ώμορφη με τή γυριστή της μυτίσα και τά γελαστά μάθια της: τήν έρώναξε στα παρασκήνια.

Δις μου επιτρέπετε να σάς προσφέρω ένα όμοιο καπέλλο όλοκαινούργιο που τ' αγοράσα τώρα κ' ένα τέταρτο τρία εισοδάφραγκα; Και παρουσιάζω τώ γιάντιο καπέλλο μπροστά στο όποιο ή μικρή έμεινε μ' άνοιχτά τώ στόμα.

Και τί πρέπει να κάμω γι' αυτό; με ρώτησε και κοκκίνησε.

—Λιγώτερο από τίποτε. Στην άρχή τώ βάζετε στο κεφαλή σας και πηγαίνετε κατόπιν να καθίσετε στή Νο 48.

Υστερα από δυό δευτερόλεπτα ή από γουναρικό τόκα είχε άντικατασταθή από τώ καπέλλο μου τώ όποιο της έπήγαινε θαυμάσια και άφου έδώρωσε τά μαλλιά της μπροστά στο καθρέφτη τών παρασκηίων ή μικρή κατέβηκε γοργά στην όρχήστρα.

Α! άν έβλέπετε την ιαρχώδη χαρά τού κοινού βλέποντα τώ καπέλλο μου να κάνη την ξαναπρουσιασί μου σ' ένα γυναικίσιο κεφαλή.

Αυτή τή φροθιά οι φρουροί δέν μπορούσαν να ποδνε τίποτε Έγώ άνέθηκα πάλι στο θεωρεί για να επιθεωρήσω, και σάς παρακαλώ πιστέψατε πώς είχα αρκετά έκδικητή. Η κυρία δέν έβλεπε πειά τίποτα άπολύτως και ήτο ό στόχος όλων τών φρασμαίν της αίθούσης. Στην άρχή ήθέλησε να κίνη όπως έγώ πριν—δεξιά ή άριστερά τού βελούδινου κόμπου αλλά στο τέλος άνεγνώρισε την νίκη στην άντίπαλο. Έγκαταλείποντας τώ πεδίο της μάχης μέσα σέ βροντή χειροκροτημάτων.

Επί τέλους ήμουνά ό κύριος τού πεδίου της μάχης.

ΚΑΣΤΕΛΙΟΣ ΠΟΥΛΙΑΣ

ΣΥΝΗΘΕΙΑ

... τιμος νομίζεται κείνος
που φεύγει απ' τη συνήθεια
... Ανατολ Φράνς

— » Γιατί αυτή ή περινο-
φία νά κρατή όλο τό κόσμος;
Γιατί ή άρχαία: ποξασίες
νά γιομίζουν τή καρδιά του
καθένα και κάθε πλασματά-
κι που θέλει ν' άφήση τή πα-
νώριψη, τ' άπόκρυφα τής
ψυχής του τή σκολιότητα νά
ξεχουθούν νά τυραννιέται και
νά πιθάνεται για νά μή φύ-
γη από τή σκληρή τή συνή-
θεια; Γιατί τήν ένωση δύο
ψυχών, τή γέννησι τήν εύ-
γενειακή ένός κισθήματος νά
τήν άνομιάζουσι (ντροπή;)

Κι' αν αισθάνεσαι κάτι
τις τό μέσα σου, μη φλόγα
νά γιομίζη τή είναι σου, νά
σε δυναμώνη στη σκέψη, νά
χεται έπιδοσθρα για τή
μελλοντικό, γιατί αυτής
τής σκέψης τήν έξωτερέκωση
νά τή μοιρίση ή συνήθεια;
'Αλλά συνήθεια... »

Συνήθεια που πληγώνει
συνήθεια που σθώνει κάθε
τι τή εύγενική, τή θαρρετή,
τὸ περήνανο... κι' άφίνει
τὸ κρυφο τὸ ντροπαλό νά
σκιάζεται κάτω από τὸ πέ-
πλο σου....

Έτσι με όργη άπέραντη,
με πίσος ακράτητα ό φίλος
μου διασπικα κι' άνοπόρινα
χειρονομώντας ήθελε νά μ'
αποδείξη τή καταστροφή
που τή φέρνει ή συνήθεια . .

Τώρα μόνο είχε αισθανθῆ
τὴ δύναμή της κι' αυτό
γιατί χε άγκαθήσει. Είχε ά-
γκαθήσει για πρώτη φορά τὸ
μόνο καταλάβαινε τὴν
άγάπη νά τὸν τυλίγη κι'
άφου μάταια προσπάθησε
νά τὴν πνίξη—πιστεύοντας
κι' αυτός μαζί με τὸς άλλ-
λους πτὸ άναμφισβήτητο
τῆς (ντροπῆς) άφου μά-
ταια άναζητήσε τὴ σύνεφα
τῆς λησμονιάς, μ' όλη τὴ δύ-
ναμη τοῦ εἶγὼ του και τῆς
άγάπης του άποφάσισε ν' άν-
τιπαλαίσῃ για τὴν άγάπη
του, για τὴ ζωῆ του, για
τὴ κόκκα του με τὰ κόκκινα
τὰ μάγουλα, τὰ θυσαρινὰ τὰ
χέλια και τὰ κατάμυρα τὰ
μάτια....

— » Άλλοίμονο, φίλε μου,
δέν είσαι ό πρώτος, μή ούτε
και ό τελευταίος θάσαι που

θὰ αισθανθῆ τὴ σκληρότα
τῆς συνήθειας. ό κύκλος τῆς
ό σιδερένιος θὰ σφίγγη για
παντα τὴ ψυχή σου, θὰ σε
κλειστά σκληρὰ τὰ βρόχια
του χωρίς ποτέ νά μπορῆς νά
ξερύγης για νά τραθήῃς τὸ
δρόμο που θὰ χαράξῃς μό-
νος σου, που θὰ οδηγηθῆς
σ' αυτόνε από τὴν άγάπη που
σε πλημμυρίζει... Κι' αν θὰ
κρατιέσαι μετέωρος κι' ένῶ
τὸ λογικὸ με τὴ ψυχή σου
θὰ πολεῖει άπεγνωσμένα
θὰ ζῆς με τὴν έπιπέδα και μὲ
νο τὸ πλατύγισματου εἰρωνι-
κοῦ γέλοιου τῆς κοινωνίας
θὰ σ' άκλουθῆ....

Σπῆτε τὴς άλυσιδες που
σε κρατοῦν, πέταξε τὰ ήνέ-
ρατα και κίμε τα πραγμα-
τικότητα! Τὸ εἶδωλο σου τὴλε-
ξέ το με τὴ πλημμύρα τῆς
λατρείας σου, και με τὸ τι-
μιό χέρι τῆς άνάγκης πίσε
ό, τι θὰ σοῦ χρειαστῆ για τὸν
εὐτυχισμένο σου δρόμο!
Βάδισε τὸ δρόμο που ή ψυ-
χή σου σοῦ δείχνει! Παρα-
μέρισε κάθε άλλη σκέψη, κι'
εὐτόχησε!

Άγαπᾶς... Άγάπα! Εἶ-
με κείνο που τὴ εἶωτερα σου
σοῦ υποδείχνουσε, και, μή-
θε ν' άψηφᾶς τὴ γνώμη τῶν
άγνωμων . . .

Ο ολόκληρος ήλιος τῆς
άγάπης ἄς σοῦ φωτίξη τὸ
δρόμο τὸ λουλουδοσπαρτο,
τὸ δρόμο τὸν άπαλλαγμένο
από τὴ συνήθεια, κι' ἄς σε
θαρρέψη νά βαδίσης τολμη-
ρὰ « άγνάντια σὴ σκληρότα
τῶν οὔτιδανῶν »....

P. Γ. Α.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ

Έσκυψε άκόμα λίγο, φορτώ-
θηκε τὸ βαρὺ φορτίο του—ένα
σάκκο γιομάτο— και ξεκίνησε.
Έβαλε μέσα δλες τὲς άρετές και
τὲς κακίες και ξεκίνησε.

Πεποίδησε και πρόληψε,
γνώμες κι' ιδέες φρονήματα και
θεωρίες όλα σωριαστήκαν μέσα
στο μεγάλο σακκούλι. Τὸ φορτώ-
θηκεν ό άνθρωπος και έπιχεί-
ρησε νά ξακολουθήξῃ τὸ ταξίδι
τῆς ζωῆς.

Προχωροῦσε σκυφτός. Άλλοι
μπροστά του κι' άλλοι πίσω του
Όδοιπόροι κι' αὐτοί τῆς ζωῆς.
Σακούλια κι' αὐτοί στοὺς ὄμους

των φέρανε κι' από μέσα καμ-
μιὰ φορὰ για ν' άνασάνουν ξε-
προβαίριαν δλες ή θεοποιημένες
συντρόφισσες τοῦ μακρινοῦ δρό-
μου. Υπομονή κι' έπιμονή τιμι-
δίτη και σταθερότη, ειλικρίνεια
κι' άπάτη δλες στα σακκούλια
τῶν ὀδοιπόρων. Κι' ὀλοένα προ-
χωροῦσαν. Άλλά και γυρίζαν.
Άλοι μεσοστρατισμένοι πειὰ γυ-
ρίζαν γιατί χαν ξεχάσει κἀνι..
Τὴν υπομονή ό ένας, τὴ σταθε-
ρότη ό άλλος, άλλος τὴ ψευτιά..
Κι' ὀλο και γυρίζαν.. Κι' έτσι
κλωθογυρίζοντας οί ὀδοιπόροι
γύρω από τὸ ὄρισμένο σημείο
τῆς ξεκίνησης βρισκόντουσαν
ὀλοι στο δρόμο. Κουραζόντου-
σαν ὕστερα δίχνανε τὸ βάρος τοῦ
σακκουλιούτοῦ γιομισμένου με τὲς
πρόληψες και τὲς πεποίδησε
και τότες—τότες μόνο!—φτάνα-
νε στο τέρμα τους . . . Ἡ κού-
ραση τῶν ἔφερνε τὸ θάνατο
κι' ό θάνατος άντικαθιστῶντας
τὸ σακκούλι, τὸ γιομισμένο από
τὲς πρόληψες, με τὸ μεγάλο κενὸ
τοῦ ὄριστου τοὺς ἄφινε λεύτε-
ρους για τὴν έξακολούθηση τοῦ
αἰώνιου τοῦ ταξιδίου. Και φτάνα
νε ξεφόρτωτοι στο τέρμα τους
και γνωρίζανε τὸ κόσμο έτσι που
πραγματικά είναι και... ελεινο-
λογοῦσαν....

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

ΣΤΙΓΜΗ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Στάσου μὴ στιγμή κι' άν-
τίκειρσε διαβάτη τὴ σιγάτα
τῆς ζωῆς.... Βουνὸ πανύψη-
λο στήν ἄκρη αὐτῆς τῆς
πλαγιάδας έμποδίζει τὸ δια-
βα σου... Βάτοι, βράχοι
χαράδρες, λαγκάδια πικνὰ
άνακατωμένα με κάθε τρὸ-
πο θὰ σε κάμουν νάποστα-
θῆς... Κι' ὁμως έμπρός μη
φοβᾶσαι, μην κόβεσαι... Θ'
άνέβης τὸ βουνό, θὰ δῆς ά-
πὸ μακριὰ τὴν λουλουδο-
στρωμένη ρεματιὰ που θὰ
δροσίση τῆς ζωῆς σου τὸν
κάματο. Άηδονάκια και κό-
τσιφο άδελφωμένα και ζευ-
γαρωμένα, κι' άλλα πουλιὰ,
θὰ σε νανουρίσουν στο τέ-
λος τοῦ ταξιδίου σου... Νε-
ραίδα κόρη θὰ σ' άγκαλιά-
ση—τὸν ἴσκιο πλατάνων πά-
νω σε λούλουδα και στήν

ἀγκάλη της θά βροῆς τὴν Ἀθανασία.

Θὰ ἐ κεράση τῆς λησμο- νῆας τὸ νερὸ καὶ μέσα στὸ ἄπειρο θὰ ξεχάσης τοῦ ψεύ- τη κόσμου τὴν πλάνη...

Κι' εἶσαι αἰθέριος, ἀθώρη- τος, χωρὶς τῆς φρονίδος τῆς ζωῆς θὰ μπῆς στὰ Βασίλεια τοῦ Ὑψίστου... Εὐλογημέ- νος!

Ἄν ὅμως φοβοθῆς τοῦ βουκοῦ τὸ ριζώμα καὶ μετῆς σισὶ βάτους ἀποστιαμένος κοράκια καὶ καλιακούδες θὰ ξεσκίσουν ὅ,τι οἱ ἡθονές οἱ πρόσκαιρες, ἔχουν ἀφήσει ἀ- νέγγιτο, στήν ψυχῇ. Ταλαί- πωρε!

Τίποτ' ἄλλο δὲν εἶνε ἡ ζωῇ. Π. Κ.

ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΓΑΠΗ

Ἐκ' ἂν ὅλα στὸ κόσμῳ αὐ- τὸ πεθάνουνε σθόνουνε ἐ- ξηλείφουνται ἀπὸ κάθε ψυ- χῇ, κι' ἂν ὅλα τὸ θουδὸ τοῦ χρόνου πέρασμα σου ταίρια πῆσω τοῦ τὰ ῥίχνει, κι' ἂν ὅλα τὰ πάλῃ σὲ κοίμησιν βαθὺ ἢ πὲ θάνωτο ὁ χρόνος καταδικάζει νὰ ζοῦνε κι' ἂν κάθε ἀστῆμα ποῦ στὴ καρ- διῇ κάποτε ῥιζώσε τὸ θάνα- το στὸ ἀνυπέρταμα τοῦ χρόνου βῆτικε, μονάχα ἐν' ἀπ' αὐτὰ περῆσαν μπου- στὰ στὰ ἄλλα τὴν αἰωνιότη- τῆς ζωῆς τοῦ νὰ φωνάξῃ μπουρεῖ. Ἐκὶ εἶνε αὐτὸ ὁ μυστικὸς ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας Ἐκὶ εἶνε αὐτὸ ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη ποῦ μυστικὸ σὲ μετ' ἀπόμνη μωνιὰ τῆς Ἐκαρ- διαῆς ῥιζώνει, ξεπλώνει, γι- γνιτώνεται. Μονάχα τὸ ἀγνὸ αὐτὸ ἀστῆματικὸ ποῦ μυστικὸ ἐκεῖ ῥιζοβολεῖ μπου- ρεῖ παντοτεινὸ νὰ ζήτῃ. Μονάχα ὁ ἔρωτας ποῦ ἡ καρδιῇ βλάσει κίστάνεται καὶ ποῦ μονάχα μετ' τῆ βου- θῇ τῆ γλώσσῃ τῷ μαθιῷ φω- νάζει, μετ' τῷ ἀκέλητο μὲ πολυμέλητο βλέμμα στὸ εἶδωλο δίνει νὰ κινιτῆ χωρὶς ποτὲ τὸ στόμα ἐνερ- γοῦ μέρος νὰ λάβῃ, αὐτὴ μονάχα ἡ ἀγάπη ἀσβυτῆ αἰώνια μένει. Αὐτὴ μονά- χα ἡ ἀγάπη ποῦ πλημμυρι-

σιμένη τῆ ψυχῇ κρατεῖ χωρὶς ποτὲ τὸ ὄλερό τὸ στόμα τῆ λέξη ποῦ τὰ βλάσει τῆς ψυ- χῆς ν' ἀντιλαλέει ἰκοῦσε ἀποφάσει νὰ πῇ, αὐτὴ μο- νάχα ζῇ παντοτεινὸ. Ἄγι- πη ποῦ ἰπ' τὸ στόμα ξε- πόρτισε πολλῆς ζωῆς νῆσαι δὲ μπουρεῖ. Ὄταν τὸ στόμα μιλήσῃ ἡ ἀγάπη ὁ ἔρωτας ποῦ στὴ καρδιῇ κρυβότανε πέθανε, ἐσθῶσε, ἐσθῶσε.

Νεκροθάτες τῆς ἀγάπης εἶνε τὸ στόμα καὶ μονάχα τὸ στόμα.

Ἄς ζήσῃ λοιπὸν κάθε ἀ- γάπη βλάσει μετ' τῆ καρδιῇ ῥιζωμένη ἄς μένη θαρμένη παντοτεινὸ ἐκεῖ, ἄς προ- σπαθῇ θρησῇ ἀπὸ τ' ἀντί- κρουσμα τοῦ εἶδωλοῦ τῆς νὰ παίρνῃ, ἄς ἔχει μυστικο- σύμβουλο τῆ φωνῇ τῆς, τῆ ψυχῇ, ἄς ἀρκιέται στὴν ἀπό- λαψῇ τοῦ πόου τῆς ἀπὸ μακρὸν καὶ τότε μονάχα θὰ ζήσῃ, καὶ τότε μονάχα τὸ λαμπερὸ τῆς εὐτυχίῆς ἀστέ- ρι πάνω τῆς θὰ φεραυγέζῃ φωτίζοντας τῆς τὸν εὐτυχι- σμένο τῆς ὄροιο, Ἐκὶ τότε μονάχα εὐτυχιμένα μετ' χα- ρὰ θὰ μπουρεσῇ νὰ φωνάξῃ Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀληθινὴ ἡ παντοτεινὴ ἀγάπη.

Ν. ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ὁ Φάρος ὁ τοῖς ἐκτιστή- κε κατὰ διαταγὴν τοῦ Πτολε- μαίου τοῦ Φιλαδέλφου εἶχε θεωρηθῆ ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου καὶ ἔ- δωσε τὸ ὄνομα τοῦ σ' ὅλα τὰ ἀιμοδομήματα ποῦ χρησι- μεῖουν γιὰ νὰ ὀδηγοῦνε τοὺς ναυτιτοῦς. Σχηματίζε ἕνα με- γάλῳ κτίριῳ τετραγώνῳ ἀπὸ ἄπλο μάρμαρο μετ' πολλὰ πι- τώματα ἀπὸ τὰ ὅποια τὸ τε- λευταῖο ἐτελείωνε σὲ μιὰ τα- ράσσα πάνω στὴν ὁποία ἀνά- φταν μιὰ μεγάλη φωτιὰ τὴν ὁποία οἱ ναῦτες μπορούσαν ἀπὸ μακρὸν νὰ διακρίνουν.

Ἡ ἀρχιτέκτονας ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸ σχέδιο αὐτοῦ τοῦ θαυμασίου φάρου καὶ ὁ ὁποῖος

διηύθυνε τὴ δουλειὰς ὄνομα- ζόταν Σωστράτης. Θέλοντας νὰ βεβαιώσῃ τοὺς μεταγενεσ- τέροισ δι' αὐτὸς ἦταν ὁ δη- μιουργὸς καὶ μὴ τολμῶντας νὰ ἐνώσῃ τὸ ὄνομά του μετ' ὄ- νομα τοῦ βασιλῆα ἐρησιμο- ποιῆσε τὸ ἔξις παρῶδοξο τέ- χασμα. Ἐγρονεσῆ στὴ πρόσο- ψη τοῦ φάρου μ' ἀσβέστη μετ' τὸν ὁποῖο ἐπέγειρε τὴ πέτρα, μιὰ πομπώδη ἐπιγραφή ἐπα- νῶντας τὸ βασιλῆα τῆς Αἰγύ- πτου· ἀλλὰ κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρόσκαιρο ἐπίγραμμα εἶχε γὰρ ἄ ξη μιὰν ἄλλη ἐπιγραφή στὸ μάρμαρο. Ἔτσι ἔσπερα ἀπὸ ἕνα αἰῶνα, ὅταν ὁ ἀσβέστης ἐξαφανίστηκε δὲν ὑπῆρχε πειὰ ζήτημα Πτολεμαίου Φιλαδέλ- φου ἔβλεπε μόνο κανεῖς αὐτὲς τῆς λέξις γορημένες μετ' χον- τροῦς χαρακτῆρες. «Σωστρά- τῆς ἐκ Κνίδου τοῖς σώζουσι θε- οῖς, τῆς ναυτιλίας ὀφέλειαν»

Ν. Π.

ΡΗΤΟΡΕΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο Κ. ΦΑΡΑΝΤΟΣ

Σ' ἄλλη στήλη δίδει ἡ πληρο- φορία πῶς ἀναμένεται στὴ πόλη μας ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Χρ. Ἀ- δελφότητος τῶν Νέων.

Ὁ κ. Φαράντος ἔφθασε, κι' ἀπὸ τὴν περασμένη Τετάρτη δι- δεῖ διαλέξεις ἀπὸ τὸν ἐξώστη τῆς Δημοσχίας. Τὸ θέμα του, πολὺ ἐνδιαφέρον, δὲν πρόπει νὸ μείνη κανεῖς ποῦ νὰ μὴν τὸ παρακο- λουθήσῃ. Ὁ κ. Φαράντος—πολὺ πολὺ σωτῆ—θέλει νὰ μᾶς πείσῃ πῶς αἰτία τῆς σημερινῆς μας κα- κοδαιμονίας εἶμαιτ' ἐμεῖς οἱ ἴδι- οί, καὶ πῶς γιὰ νὰ εὐτυχίσωμε πρόπει ν' ἀφοσιωθοῦμε στὸ Θεὸ.

Δύει πάρα πολλὰς θρησκευ- τικὰς ἀπορίες, ποῦ θ' ἀποτε- λούσαν ἔσως μιὰ πείρα ἐμποδίου γιὰ τὴν ὀλοκληρωτικὴν μετάβαση μας στὸ καλὸ. Ὅποιος τὸν παρη- κολούθησε μ' ἐνδιαφέρον εἶμαι βέβαιος πῶς ἐφυγ' ἀπὸ κεῖ κά- πως ἀλλοιώτηκος, καὶ κατὶ πα- ρὰ πάνω ξέροντας.

Ὁ κ. Φαράντος ἔχει, ἔτσι νὰ ποῦμε, «μεταδοτικὸ».

Μεταδίδει τὴ διδασκαλία του σαφέστατα, μιὰ καθαρὰ, καὶ προξενετ' εὐχαριστήσῃ σι' ἀκρο- ατήριον. Χωρὶς νὰ φῖναρῃ, προ-

βάλλει παραδείγματα απ' τη σύ-
χρονη ή προγενέστερη ζωή, που
καθιστούν πιδ πειστική τη διδα-
σκαλία του.

Ντυμένος σεμνότητα και φιλο-
καλώςεται αρχίζει το λόγο του
άφου κάμει το σταυρό του, δεί-
χοντας μας το καλό παράδειγμα.

Ο μιλός μας ξένος μιλεί και
αισθάνεται. Μ' όλη η φρονιίδα
που καταβάλλει, δέν κατορθώνει
ν' αποκηρύξη τη μεγάλη υδσέβεια
με την όποια προφέρει το όνομα
του Θεού, και τον οικό του γιά
την ανθρωπότητα.

Με τη γλώσσα της αλήθειας
έπληξε το νεώτερο πολιτισμό
και τον παλιό της σέβει—τη
Μόδα. Μας εκαμε βαθύ να νοιώ-
σωμε πότυ τραλλοί είμαστε. Ίρύ-
ομε, λέγει, ίνσειτούσα από τη
μά μεριά προσπαθώντας τη μα-
κροημέρευση της ζωής μας, και
δημιουργούμε κανόνια, αεροπλά-
να κ. ά. από την άλλη τα όποια
στρέφομε κατά της ζωής μας.

Με λίγα, μά πειστικά όματα, λό-
για έξετάζει τις ανθρωπίνες κα-
κίες και τις αποδίδει στην άμαρ-
τία με τέτοιον τρόπο που κανείς
δέν άμφιβάλλει πως πραγματικά
έκεί όφείλονται.

Μας παρακαλεί, τέλος, άφι-
νονίας τα έπίγεια κακά και τις
έπίγειες φρονίδες ν' άφοσιω-
θούμε όλόψυχα στο Θεό, χάριν
του συμφέροντος μας.

Άρισμένους ό κ. Φαράντος ά-
ποτελεί κοινωνικόν άδύμαντα,
που λάμπει όμως τόσο ώστε θαμ-
πώνει τα μάτια μας. Μπορούμε
άδιστακτα να τό πούμ' αδιό λα-
βαίνοντας υπ' όψει το όλιγίρι-
θμο άκροατήριό του. Γιατί να
μήν άφίσουμε κατά μέρος δημο-
σιογραφικά κοπιμένα: 'Ο ρή-
τορας μας, μιλά την αλήθεια.
Κι' είναι τόσο κανστική που δέ
μπορούμε ούτε κέν να την άκού-
σωμε! τό «όραϊον φύλον» ούτε
με μή μονάδα δέν άνειπροσωπεύ
θηκε!...

Ώς τόσο μεις εύχαριστούμε
Θερά τό καλό μας φίλο γιά τις
ώραίες στιγμές, που μάς χάρισε,
άμνονάς μας να αίστανθούμε
ρίγη ψυχικής ήδονής, και γιά
τις προσπάθειες του να μάς φέ-
ρει κοντά στο Δημιουργό, τον πα-
νίγαθο Θεό, που τόσο γλυκειά
είν' ή ζωή σιμά Του!

ΠΑΝΟΣ ΗΡΙΑΝΟΣ

Τό προκίτορειό της Νέας Έφη
μερίδας μετεφέρθηκε στού κ. Γ.
Ρεράκη.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

ΒΑΡΕΘΗΚΑ

1) Μπορεί κανείς γιά μά στιγμή
ν' αποκήση κάτι, τό χάνει όμως
ύστερα στις ανέλιμιστες ώρες που
περνούν με βαρύνά μολυβένια βή-
ματα. Είναι τόσο δύσκολο να μεί-
νη κανείς στα ύψη που ξέρει να
φθάση ή ψυχή.

2) 'Ο αληθινός σκοπός του
ποιητού είναι (να παρακολουθή
τό θέαμα της ζωής με τις κατάλ-
ληλες συγκινήσεις, και μ' όλα
ταύτα είναι μόνο θεατής που υ-
σως φρονίζει περισσότερο γιά
την άμορφιά του βωμού, άντι να
συλλογιστή πως έχει μπροστά
του τό βωμό του πόνου. ('Οσκάρ
Ουάιλν)

1) 'Ο άνθρωπος διά να λα-
τρεύση την άρετήν, την φονεύει
προϊήτερα, και δέν γονατίζει προ
των μαρτύρων. παρά μετά πολ-
λούς αιώνας' ούδέποτε άύθημε-
ρόν. Ούτε άναγνωρίζει εις αυτούς
βασιλείαν, παρ' όταν βλέπει την
πορφύραν των βαμμένην εις τό
ίδιον αίμά των.

2) Προσπάθησε να έχη ό
Κόσμος μίαν ιδέαν διά σέ που
θα σέ ώφελή, και μήν ενδιαφέ-
ρεσαι διά την ιδικήν σου ιδέαν.
Εύρίσκει κανείς πάντοτε πολύ
εύκολα τό μέσον να συνθηκολο-
γή με τον έαυτόν του. (Π. Δη-
μητρακόπουλος)

Η ΠΟΙΗΣΗ ΜΑΣ

ΠΡΩΤΗ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ

'Αλλάγ' από τη γή, σε κόσμους
άπάτητους
σε δυσκολόδρομα και άφθιττα, λη-
μέρια
πάν' απ' τα σύγνεφα-τόπους ούρα-
νοκαλίτους
σιμά, πολύ σιμά εις τα άστέρια
πέταξ' αλαργοτόξιδη, άραποζήτρα
ή ψυχή
προσμένοντας θεών άγάπες και θεούς
να συναντήση
μά πρώτ' απ' όλους, ώ Λήθη δρέθη
κες έσθ
στο δρόμο της σένα γιά ν' άγαπήση
15—5—1925

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΝΣ

Βαρέθηκα τα στόματα
να με ζωιοϋνε φώς μου
και να μου λένε ή τέχνη μου
που βρίσκειται, στού κόσμου
τάχα είναι τα χαμόσπιτα
ή στα ψηλά παλάτια;
Μα γώ πάχω τό δάσκαλο
μέσα στα δύο σου μάτια
ούτ' είπα ούτε μολόγησα
μήν ξεθουν και κυττάξουν
κι' άλλοίμονό μου έπειτα
στη μασιοργιά με φτάξει...

Γ. Γεωργασάκης

ΌΤΑΝ.

'Όταν λευκά τα χέρια σου--ώ τα
χιονόχερά σου--
στεφανοπλέκεις και μιμά άπλώ-
νεις στο κεφάλι
άγάπη μου, σκλαβώνομαι, νειώ-
θω πώς στη καρδιά σου
μηδέ φωλεύει μηδέ θα μπη
είέθοι' άγάπη άλλη
Κι' όταν γυρνά και: οι καημοί
της νειότης μου τα άνθια
μου λές πώς, τα μαράνανε και
τα φυλλοροήσαν
θυμού άγάπη μου χρυσή έόδα
χωρίς άγκάδια
κι' άγάπες δίχως βάσανα μηδ'
είναι μηδ' ήσαν.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΝΣ
7—6—1924

ΕΚΑΜΕ

'Έκαμε πές ή άμορφη
να μάς χαλάση μέρα
με κάποιο σύγνεφο θολό
π' άπλώθη στον άγέρα

μα τα πουλιά πριχού κρυβοϋν
και πριν σωπάσουν, πάλι
έδειξ' ή μέρα όλόχαρη
και λαμπερή τα κάλλη.

'Έτσι προπές μες τη χαρά,
και μέσα στα παιχνίδια
έγυρε κάποιο σύγνεφο,
στα σπαθωτά σουφρόδια

μα πριν καλά—καλά σε δω,
και πριν να σε ρωτήσω,
έφυγε κάθε θλίψη σου,
κι' ήρθε τό γέλοιο πίσω

Γ. Γεωργασάκης